

OPINIA națională

Revistă săptămânală de informație, opinie și idee de larg interes național
editată de FUNDATIA „ROMÂNIA DE MÂINE”

Celebrul actor american **LARRY HAGMAN** în vizită la Universitatea „Spiru Haret”

Prof. univ. dr. Aurelian BONDREA, rectorul Universității „Spiru Haret”, i-a înmânat marelui artist Larry HAGMAN **Diploma de Excelență a Universității**

Cuvântul rostit la ceremonia înmânării Diplomei

Distinși oaspeți,

Suntem deosebit de onorați de vizita *domniilor voastre* la Universitatea „Spiru Haret” și vă rog să-mi dați voie să vă adresez, cu acest prilej, un călduros „**Bun venit!**”.

Universitatea noastră este o universitate particulară, Tânără. Ea a luat ființă în anul 1991, în cadrul Fundației „România de Mâine”, pe baza Legii nr. 21 din 1924, lege promulgată de regale Ferdinand, lege care se află în vigoare și astăzi. Înființarea și funcționarea învățământului superior particular din România au fost posibile datorită existenței acestei legi, fapt pentru care exprimăm recunoștința noastră.

Am înțint să subliniez acest lucru, întrucât, printre oaspeții noștri, este prezentă Alteța Sa **Prințul Paul**, descendente al regelui Ferdinand, pe care îl rog să primească respectuosul nostru salut și expresia gratitudinii noastre pentru invitarea, în România, a îndrăgitului actor american **Larry Hagman** și a soției sale.

În prezent, Universitatea „Spiru Haret” are peste 20.000 de studenți și peste 1000 de cadre didactice și cercetători științifici.

O parte dintre acești studenți așteaptă cu nerăbdare întâlnirea cu dumneavoastră.

Însă, înaintea acestui moment, vă rog, ca în numele Senatului Universității „Spiru Haret”, să înmâneze – ca semn al prețurii noastre deosebite – marelui actor Larry Hagman, personalitate marcantă a cinematografiei americane, **Diploma de Excelență**, prin care îl acordăm titlul de **profesor onorific al Universității „Spiru Haret”**.

Vă mulțumesc pentru vizită.

Din ziarul

ADENARUZ
ZIAR NAȚIONAL INDEPENDENT

nr. 2924 din 30 octombrie 1999

În Amfiteatrul mare al Universității „Spiru Haret”, studenți și profesori, la memorabila întâlnire

Impresii, aprecieri la Tele 7 ABC

Reporter: Domnule rector Aurelian Bondrea, ce ne puteți spune despre vizita în universitatea pe care o conduceți a renumitului actor american Larry Hagman ?

Aurelian Bondrea: Pentru Universitatea „Spiru Haret”, această vizită reprezintă un eveniment cultural de mare importanță. Fundația „România de Mâine” și Universitatea „Spiru Haret” sunt instituții de învățământ, de știință și cultură. Prezența unor mari personalități din domeniul artei, din domeniul științei este un obiectiv fundamental al instituțiilor noastre. Prin mijlocirea unor asemenea personalități, prin dialogul cu ele, putem fi mai bine cunoscuți pe plan internațional, cultura noastră națională se integrează în cultura universală ca o voce distinctă, cu personalitatea ei bine cunoscută. Asemenea artiști de talie internațională pot împărtăși, oricarei instituții de cultură și învățământ din România, o experiență remarcabilă, cunoștințe utile despre schimburile culturale și științifice.

Reporter: Cum a primit Larry Hagman diploma pe care i-a înmânat-o astăzi ?

Aurelian Bondrea: A fost foarte impresionat pentru că nu se aștepta la aşa ceva. În lumea lor, a artiștilor, au loc nenumărate contacte, întâlniri cu instituții de toate genurile, dar cu titlul de profesor universitar onorific mai puțin. L-au primit cu un interes deosebit, inclusiv soția domniei sale.

Larry Hagman despre distincția universitară primită:

Ei bine, este o adevarată onoare. Trebuie să știi că nici în jara mea nu am primit niciodată o diplomă de excelență. E o adevarată onoare, pentru care mulțumesc foarte mult.

Manualele școlare se elaborează pe baza unei **programe**, aprobată de Ministerul Educației Naționale, care stabilește tematica, structura și conținutul lecțiilor. Aceste programe au fost cuprinse în curriculum-uri pentru fiecare clasă. Referitor la curriculum-ul pentru clasa a XII-a, din informațiile pe care le am, menționez că nu s-a elaborat cu participarea nici unui **universitar specialist în istoria românilor**. În mod cert, nu a participat nici un cadru didactic de la catedra de Istorie Românilor a Facultății de Istorie, Universitatea din București, nici măcar seful catedrei.

La Facultatea de Istorie a fost pus, în februarie 1999, un anunț prin care cadrele didactice erau solicitate să consulte programele pentru clasele IX, X, XI și XII care se aflau depuse la decanat, pentru a face observații și sugestii. Dând curs acestor solicitări, am studiat programele respective și am făcut un referat de patru pagini cu observații și sugestii, generale și pentru fiecare clasă în parte.

Am scris că ele ridică două probleme:

1. Accesibilitatea, chiar pentru profesori; unele formulări sunt prea pretențioase (parcă ar fi căutate în dicționar).

2. Locul istoriei românilor în istoria universală; mi se pare că acest loc este periferizat, atât în privința structurii pe clase – din patru clase doar una este de istoria românilor – cât și a gradului de interes al elevilor și profesorilor.

Observațiile și sugestiile pentru manualul de clasa a XII-a au fost cele mai multe (2 pagini); de unele s-a jăutat seamă, de cele mai multe nu. Menționez că nu am fost invitat la ședința de definitivare a programelor, care s-a jăutat chiar la Facultatea de Istorie a Universității din București.

Apreciez că, în ansamblul ei, **programa este dezechilibrată**, evită unele probleme esențiale din istoria românilor, mai ales din istoria veche și medievală. Partea de după 1944 și mai ales după 1989 este **excesiv politicată**. Citind-o, am avut senzarea că am în față o programă pe baza căreia s-a scris **Istoria R.P.R.** sub redacția lui M. Roller, care avea menirea de a pune în relief anumite idei politice ale partidului de guvernământ.

Solicitat de directorul Editurii Petron, prof.univ.dr.Ion Petrică, dar și pentru a oferi o alternativă la ceea ce mă așteptam să devină „noua orientare” în istorie, am acceptat să elaborez un manual de istorie pentru

clasa a XII-a, împreună cu Marin Cireașescu, Aurel Constantin Soare și Constantin Dincă, profesori de Iezeu, toți cu gradul didactic I, primii doi fiind și doctori în istorie. **Manualul a fost avizat de conducerea M.E.N.** și a apărut la Editura Petron la începutul lunii septembrie 1999.

Menționez că am respectat programa (care este obligatorie), dar ne-am străduit să prezintem adevărul istoric, să oferim elevilor texte accesibile, să asigurăm – prin datele și faptele trecute – posibilitatea ca elevii să înțeleagă

1848-1849 din Transilvania, autori nu menționează **faptul esențial**, și anume hotărârea Dietei maghiare de la Cluj privind „unierea” Transilvaniei cu Ungaria, ceea ce însemna lipsirea românilor de drepturi naționale și politice (mai 1848). **Avram Iancu, Simion Bărnuțiu au luptat tocmai pentru aceste drepturi**.

Despre răscoala din 1784 se scrie că s-au înregistrat „multe victime omenești, atât în rândul nobililor, cât și al familiilor nevinovate ale acestora” (pag.37), eludându-se cauzele reale ale

rol decisiv” (pag.88), ca și cum să ar putea și altfel.

c) **Bagatelizearea și persiflarea unor personalități istorice**: Decebal avea „buze senzuale” (pag.11); Traian era tuns „cu breton” (pag.9). Cuza avea **doi copii născuți din legătura cu Maria Obrenovică**, adoptați în 1865 (pag.53). Actele reale, de valoare istorică ale acestei personalități sunt minimalizate sau ni se sunt menționate.

Mihai Viteazul „**supune** sub aceeași stăpânire Țara Românească, Transilvania și Moldova”, el fiind „personajul preferat al istoricilor

„preciza că România capabilează fără condiții” (pag.146); în fapt, nu există o asemenea „precizare”.

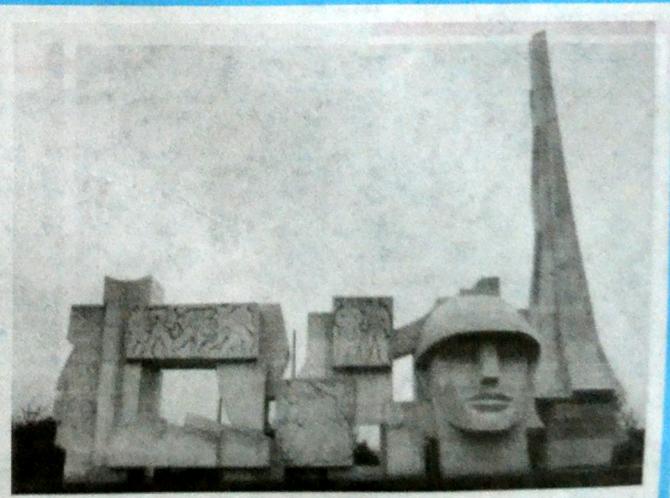
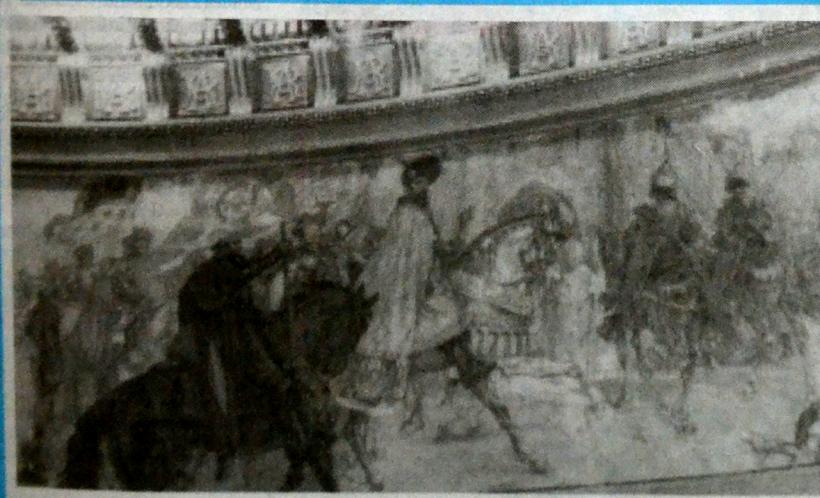
c) **Cea mai frapantă politicizare privată evenimentele din 1989 și până astăzi**. Autorii minimalizează revoluția din decembrie 1989, folosind expresii ca „manifestații de protest”, „revolta populației” (pag.133), „revolta din decembrie” (pag.150). Nu se analizează **Comunicatul** către țară din 22 decembrie 1989 și evoluția concretă a evenimentelor, se operează cu sloganul politic „neocomunism” (pag.133, „structuri neocomuniste” (pag.139) etc.

Exact în spiritul aprecierilor **actualilor guvernanți**, autorii folosesc într-un manual – care se dorește obiectiv – formulări ca: „Până în 1996: **nesiguranță în privința democratizării țării** (pag.153); „**înlăturarea vălului de minciună** care acoperă evenimentele cum ar fi cele din decembrie 1989” (pag.138). **Alegerile din 1996 au devenit o pătră de hotar în istoria românilor**: „După alegerile din 1996, România a reușit să convingă NATO că români doresc să trăiască într-un regim democratic” (pag.152). Victoria coaliției conduse de P.N.T.-C.D. „**evidenția dorință populației de a rupe, într-un mod ferm, legăturile cu trecutul comunist**” (pag.134).

Foarte interesantă este aprecierea: «Casa Poporului» devenită sediul Parlamentului României. Construcția sa este rodul capriciilor de dictator ale lui Ceaușescu. „**Faptul că astăzi a devenit sediul unui Parlament democratic simbolizează greutatea cu care se desprinde România de trecutul ei comunist**” (pag.135). Interesant este ce a zice domnii Diaconescu și Rațiu despre o asemenea apreciere care-i cuprinde și pe dânsii.

Manualul are și fraze mobilizatoare (aproape de ruperea cu trecutul comunist!), exprimându-se speranța în „bunăstarea” care va veni și încrederea că „noile generații din România vor izbuti să realizeze mai repede și mai bine decât au reusit părinții lor”.

În concluzie, îmi exprim deplinul acord cu aprecierea autorilor, formulate la pag.16: „**Când studiul istoriei se amestecă cu politica, demersul istoricilor își pierde caracterul științific**”. și încă o observație: că din acest manual lipsesc ilustrațiile cu Horea, Cloșca și Crișan, cu Tudor Vladimirescu și Gh. Șincai; prezenta unei crainice de televiziune mi se pare cel puțin indecentă.

Transilvania a fost și rămâne cheia de boltă a edificiului nostru național. Reunirea ei laolaltă cu toate provinciile românești a nutrit speranțele și energiile tuturor marilor noștri conducători

Specialiști de prestigiu conferențiază la Universitatea „Spiru Haret”

Eugen Simion, președintele Academiei Române, despre CENTENARUL G. CĂLINESCU

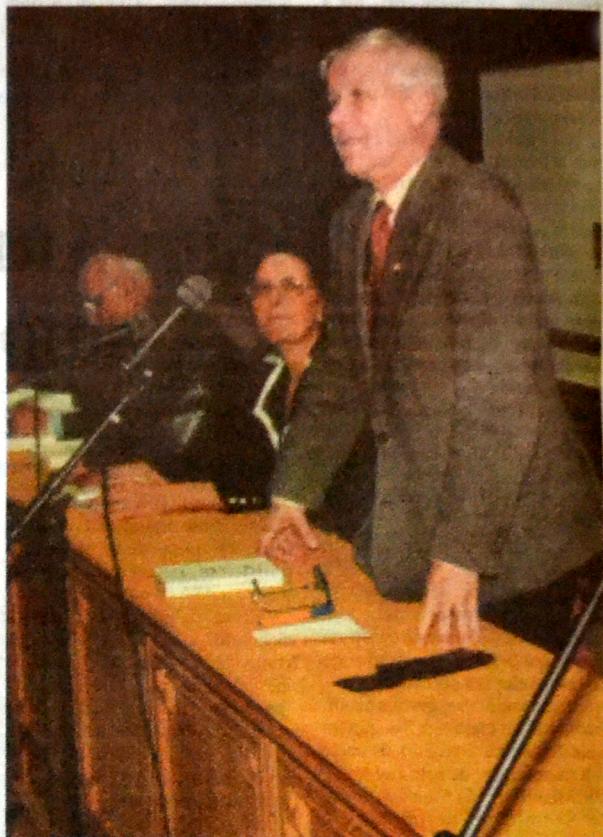
Lumă de lună, în activitatea Universității „Spiru Haret” se evidențiază o preocupare de prim ordin: invitarea unor personalități românești și străine, pentru a conferenția în fața studenților pe teme de cel mai larg interes științific și educational. O astfel de practică se înscrie în orientarea de ansamblu a Universității „Spiru Haret”, ca unitate de învățământ superior și de cercetare, larg deschisă celor mai importante curente de gândire, cultivând sistematic valoarea intelectuală sub orice formă s-ar înfățișa, propensiunea pentru schimb și dezbaterea de idei, pentru sinteza aptă să evidențieze pregnant profundele conexiuni dintre disciplinele de studiu și, totodată, contribuțile românești la patrimoniul spiritual european. Un asemenea invitat de onoare a fost, deunăzi, prof. univ. dr. Eugen SIMION, președintele Academiei Române, care a vorbit celor aproape o mie de studenți și cadre didactice universitare, reunite în mareale amfiteatru al Universității „Spiru Haret”, despre Centenarul lui George Călinescu și însemnatatea acestui eveniment pentru cultura română.

Încă de la intrarea în marele amfiteatru, studenților li s-a oferit posibilitatea să consulte, la un stand special amenajat, cartea recent apărută la Editura Fundației PRO, intitulată **G. Călinescu, Fals jurnal**, întocmit și prefăcut de Eugen Simion. Cartea este o antologie, cu texte selectate din scrierile lui G. Călinescu, despre tematica jurnalului intim în special, despre creația subiectivă în general; ea reprezintă un dar pe care Eugen Simion a dorit să-l facă lui G. Călinescu, la centenarul nașterii acestuia, dar și tinerelor generații, chemate să intre în secolul viitor

înnobilate de marea tradiție culturală românească. De altminteri, prezentarea acestei cărți, echivalând cu lansarea ei, a prefăcat însăși conferența, schiind astfel principalele probleme pe care le ridică astăzi opera, postumitatea genialului critic.

Adunarea propriu-zisă a fost deschisă de prof. univ. dr. Elena Bălan, prorector al Universității „Spiru Haret”, care a reliefat însemnatatea unor asemenea reunii, cu participarea unor distinși invitați, pentru percepcerea aprofundată a realității de către studenți și îmbogățirea orizontului lor de cunoaștere. Si cum împlinirea unor asemenea obiective este condiționată, firesc, de cunoașterea personalității celui chemat să conferențieze, doamna prof. univ. dr. Elena Bălan i-a invitat, pe rând, pe scriitorul **Dinu Săraru**, directorul Editurii Fundației PRO, și pe prof. univ. dr. Ion Dodu Bălan, șeful catedrei de Limba și Literatura Română a Universității „Spiru Haret”, să prezinte opera și activitatea academicianului Eugen Simion.

Scriitorul **Dinu Săraru** a înfățișat succint istoria apariției, în editura pe care o conduce, a **Falsului jurnal**, carte concepută ca un elogiu adus lui G. Călinescu la aniversarea centenarului, apoi s-a referit la alte proiecte literare ale lui Eugen Simion, prevăzute să vadă lumina tiparului, într-un viitor apropiat, tot la Editura Fundației PRO. După care a încheiat, adresându-se studenților: „Mă bucur pentru dumneavoastră, la acest ceas de sărbătoare, pentru că aveți posibilitatea să vă întâlniți cu președintele Academiei Române, domnul Eugen Simion”.

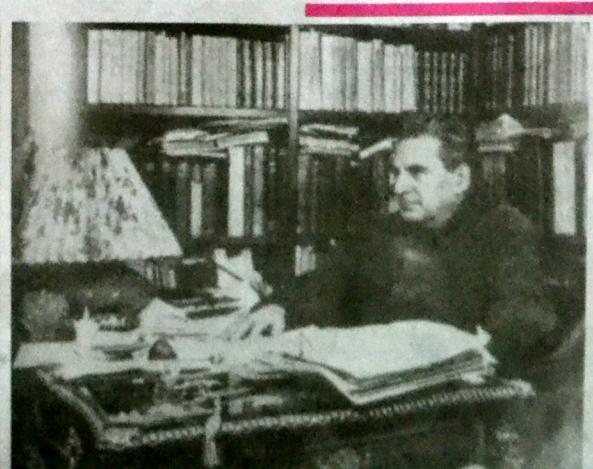

Călinescu, anume că cel dintâi pas în demersul criticii literare este determinarea contemporană a valorilor istorice. Este o carte care nu rupe, ci înnobilează tradiția și tocmai de aceea, ea se înfățișează cu atât mai actuală astăzi când unii îl aruncă nedrept acuzații lui G. Călinescu.

Acad. Eugen Simion și-a început alocuția prin a mulțumi Universității „Spiru Haret”, pentru invitația de a vorbi în fața studenților acestei prestigioase unități de învățământ superior, și celor ce s-au referit la activitatea sa scriitoricească. După care a evidențiat momentele de început ale carierei sale, greutățile întâmpinate ca somer, nerecunoscut ca atare în respectiva perioadă, dar și marile satisfacții rezultate din acel

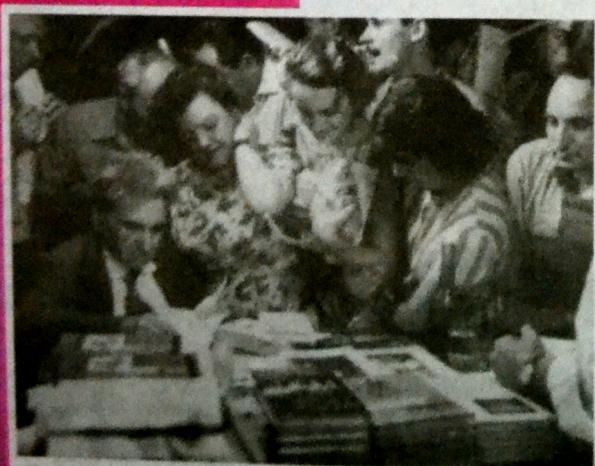
timp integral consacrat lecturilor, meditațiilor pe teme literare și istorice, scrisului ca principală formă de manifestare a conștiinței sale de intelectual român.

De ce **Fals jurnal**? – se întreba Eugen Simion. Pentru că G. Călinescu este unul dintre cei mai statomici adversari ai jurnalului intim. El a declarat răspicat: „Jurnalul e o prostie”; „Jurnalul este principal nesincer”; „Un jurnal scris pentru sine nu există, fiindcă atunci cel puțin autorul l-ar distrage”. Cum pregătesc o carte despre **Poetica jurnalului intim** – a precizat Eugen Simion – am vrut să înțeleg această atitudine a lui Călinescu de respingere a jurnalului intim. Si aceasta într-o vreme când toată generația lui (Camil Petrescu, Mircea Eliade, Mihail Sebastian și alții) a introdus jurnalul în ficțiune. Am avut astfel surpriza să descopăr un alt G. Călinescu. Recitind scrierile sale cu caracter subiectiv am descoperit un destin tragic. G. Călinescu n-a fost primit de la început în cultura română căreia el-i-a conferit, în cele din urmă, o strălucire aparte. Pentru că, nu uități, Călinescu este singurul critic român care are geniu. Un geniu foarte românesc, dar și european, un geniu care uneori incomoda. Eugen Lovinescu, care avea un simț extraordinar al talentului, l-a remarcat, în cele din urmă, pe Călinescu și acesta a frecventat cenușul „Sburătorul”. Dar treptat, el s-a departă de toți. A survenit ulterior și o polemică între el și Lovinescu. Dar este o polemică de idei, nobilă, nu ca astăzi când schimbulurile de replici se încheie cu „ba pe-amălit”. La moarte lui Lovinescu, G. Călinescu a scris un articol ineditoștor, ca o rugăciune.

De-a lungul întregii sale vieți creațoare, George Călinescu a polarizat atenția și interesul românilor oriunde ei s-ar fi aflat, la masa de lucru încărcată de admirabile proiecte sau la întâlnirile cu entuziaștii săi cititori, rămasă în memoria tuturor ca evenimente spirituale unice.

(Continuare în pag. 5)

(Continuare din pag. 4)

Sorpeza este că multe din aceste pagini subiective se constituie ca un remarcabil jurnal intim. Este, deci, vorba, în cartea de față, despre un **Fals Jurnal**, pentru că l-am alcătuit eu, dar face parte din strucția lui Călinescu – a precizat Eugen Sîmon. Tragismul lui vine tocmai din această remarcabilă realitate pozitivă în plan literar, survenită dintr-o negație, dintr-o opozitie. Paginile lui neagă răjuinea jurnalului intim, dar o face atât de strălucit, cu o forță a expresiei atât de vie, cu o deschidere atât de largă către orizonturile gândirii, încât rezultatul echivalează cu o pledoarie.

Și mai apare un izvor al destinului său tragic. G. Călinescu a scris biografiile strălucite (Eminescu, Creangă), **Istoria literaturii române de la origini până în prezent** (1941) se distinge și printr-o excepțională putere de portretizare (vezi, de pildă, Matei Caragiale), dar despre rădăcinile lui nu vorbește nicăieri. De ce? Pentru că provine dintr-o familie obscură. Mama lui era servitoare. N-a vorbit despre ea. Așa se face că a respins critica biografică, genetică, psihanalitică. A avut acest mic complex familial, pe care Călinescu l-a ocolit, uitând că Dumnezeu face ca geniul să se nască și într-o ieșie. În aceasta și constă frumusețea lumii. Azi, toate aceste mici necazuri sunt reactualizate și îndreptate împotriva memoriei marilor noștri creatori. Un articol scris de un coleg, dorind să lovească în Marin Preda, fiu de țărani, îl compara cu Cella Delavrancea, zicând că este o mare diferență între aceasta, născută într-o bibliotecă, și Marin Preda, născut într-o casă cu pământ pe jos. Deosebirea există, dar nu în defavoarea lui Marin Preda, pentru că, iată, un om de valoare se poate naște oriunde.

Important este altceva, anume că, pomind de la această realitate, de la acest mic complex al său, G. Călinescu s-a construit pe sine, prin muncă, prin creație, prin idei. G. Călinescu are o relație specială cu ideile, el se construiește pe sine, ca personalitate, prin idei, raportându-se mereu la schema omului universal. Este, ca în portretul lui Arcimboldo, un om construit din cărți, dar insuflarețit de un geniu turbulent și imprevizibil.

Prin această automodelare, G. Călinescu a fost unul din modelele generației noastre și el continuă să fie un punct esențial de referință pentru noile generații – a continuat vorbitorul. El a catalizat, prin scrierile său, o întreagă epocă de cultură, de cultură adevărată, pentru că ea nu împărtășește ideea

G. CĂLINESCU

Fals jurnal

Intocmit și prefațat de
EUGEN SIMION

că după anul 1945 România a fost o Siberie a spiritului – a subliniat Eugen Simion. Ne-am salvat de totalitarism prin cultură, iar această reușită se explică și prin faptul că, infinit mai importantă decât concesiile politice pe care le-a făcut Călinescu, a fost **Cronica optimistului**, publicată săptămânal, sub semnatura sa, în revista **Contemporanul**, motiv pentru care eu și cei din generația mea alergam întrarea dimineață să prindem numărul de revistă de unde scrișul genialului critic venea ca o mană cerească. Era altceva decât se scria de regulă atunci, era un joc de idei care strica societatele celor de la putere.

Și, în fond, G. Călinescu a făcut chiar așa de mari concesii morale? Este adevărat că a fost deputat în Marea Adunare Națională, a vorbit de bine, în Academie, despre poezia lui A. Toma, dar, în același timp, el și asistenții lui au fost scoși, în anul 1949, de la Universitate, nu i-s-a mai permis să fie profesor, deși era calitatea pe care o îndrăgea cel mai mult. Dacă G. Călinescu, asemenea și lui Tudor Vianu (cele două modele ale generației noastre) ar fi refuzat să facă asemenea concesii, am și avut astăzi martiri, dar n-am și avut cultură. Și eu prefer cultura! – a precizat președintele Academiei Române.

Să nu uităm, apoi, că G. Călinescu a fost întotdeauna un democrat. În anii '30-'40 a scris articole antifasciste, iar după 1945 a crescut, asemenea multor intelectuali, că, după un regim parlamentar inefficient și după o dictatură, România va intra într-o democrație reală, că va veni o eră de justiție socială, în care omul va fi judecat după atitudinea sa față de muncă. G. Călinescu credea în asemenea idealuri, Tudor Vianu credea și el că va veni etapa celui de-al treilea

clasicism al culturii noastre. S-a întâmplat altfel, că a venit realismul socialist. Ce erau să facă? G. Călinescu a continuat să creeze. A redactat a doua ediție a **Istoriei literaturii române**, a elaborat **Estetica basmului**, două fundamentale studii monografice, a scris un roman, **Bielul Ioanide**, de structură goetheană, în care introduce speculația ca formă de autodefinire, a scris **Scriulin negru**. Nu vreau să spun că nu ne intristează când un mare scriitor face concesii istoriei. Dar mă întreb dacă doar G. Călinescu este vinovat față de istorie sau și istoria este vinovată față de el?

Ce reprezintă astăzi călinescianismul în cultură? Este, mai întâi, **triumful talentului în critica literară**. Călinescu a făcut din critică o formă de creație, în tradiția lui Maiorescu și Lovinescu. O pagină de Călinescu este o splendoare a limbii române. Istoria literaturii române este cea mai frumoasă carte scrisă în limba noastră. Dar atât de mare este miopia celor care-l situează pe Călinescu în fruntea listei de oportuniști, încât un Tânăr eseist a numit această minunată carte drept „o pacoste”. Citiți-l pe Călinescu! – i-a îndemnat Eugen Simion pe studenți. O adevărată „zi a spiritului” poate începe cu o lectură din Călinescu.

Asta și este, în al doilea rând, călinescianismul: **un exercițiu al spiritului**, un stil al implinirii prin spirit. Călinescu vorbește mereu la persoana I, pentru că își asumă destinul ideilor. S-a spus despre

literaturii. Când sunt imitați, produc epigoni, dar când sunt assimilați creator, fertilizează epoci, pentru că ei catalizează creația pe termen lung.

Aș încheia revenind la o întrebare inițială: în ce măsură este vinovat Călinescu față de istorie și în ce măsură aceasta este vinovată față de el? Cineva, de la Paris, ne învăță că, sub totalitarism, scriitorul român a avut două posibilități: să intre în temniță sau în Academie. Eu cred că scriitorul român ales un spațiu mai larg între temniță și Academie. În orice caz, Călinescu a ales singura cale corectă: **calea de a se exprima** – a precizat președintele Academiei Române. Călinescu a preferat să se exprime, plăinând aceasta prin tot felul de umiliri: a fost scos de la catedră, iar ediția a doua din **Istoria literaturii române** n-a putut apărea cât a trăit. **Deci și istoria este vinovată față de G. Călinescu.**

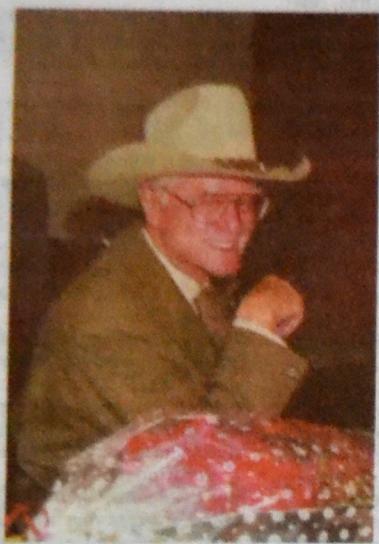
În studiul despre Baudelaire, Sartre începe astfel: „Baudelaire n-a avut biografie pe care opera lui o merita”. Călinescu n-a avut istoria pe care geniul lui o merita. Dar mă întreb: când este istoria la înălțimea geniilor sale? – a încheiat acad. Eugen Simion alocuțiunea rostită în fața studentilor Universității „Spiru Haret”, care l-au răsplătit cu îndelungi aplauze. Și pe bună dreptate, pentru că manifestarea ca atare le-a prilejuit, tuturor celor reunii în marea amphiteatră, o veritabilă sărbătoare a spiritului.

Mihai IORDĂNESCU

Celebrul actor american LARRY HAGMAN oaspete la „Spiru Haret”

Duc cu mine amintiri de neuitat

Vizita în țara noastră a cunoscutului actor american Larry Hagman și a soției sale, ca invitați ai Fundației „Prințul Paul pentru România”, a avut mai multe obiective, dar, după mărturisirile oaspeților, nici unul nu întrunit amploaarea și entuziasmul întâlnirii cu studenții și profesorii Universității „Spiru Haret”, în ziua de 22 octombrie a.c. Și este firesc. Universitatea „Spiru Haret” este cea mai mare și mai complexă instituție particulară de învățământ superior și de cercetare științifică din România, iar în practică ei educațională a fost instituită, ca o preocupare de prim ordin, invitarea unor mari personalități, românești și străine, să conferențeze, ocazional, dar și programatic, în fața studenților, pe teme de cel mai larg interes sau de strictă specializare. În plus, întâlnirea cunoscutului actor american Larry Hagman cu studenții s-a desfășurat în cadrul sărbătoresc, oferit de marele amfiteatrul al Universității „Spiru Haret”, situat în modernul complex arhitectonic, proprietate a Fundației „România de Mâine”, recent amenajat pe șoseaua Berceni nr. 24 din Capitală. Este o construcție impunătoare, monumentală, în cuprinsul căreia activitățile univer-

sitare își sporesc ambianța solemnă și de largă deschidere spirituală.

Larry Hagman și soția, în vizita lor la Universitatea „Spiru Haret”, au fost însoțiti de Altețele Lor Printesa Lia și Printul Paul de România, de alți oaspeți americani și români. Încă de la sosire, oaspeții au fost întâmpinați cu căldură de prof. univ. dr. Aurelian Bondrea, președintele Fundației „România de Mâine”, rectorul Universității „Spiru Haret”, de prorectori și de membri ai

Senatului universitar, decanii și șefii de catedră, care le-au urat „Bun venit în Universitatea „Spiru Haret!”. Prof. univ. dr. Aurelian Bondrea, rectorul Universității „Spiru Haret”, a făcut apoi o succintă prezentare a acestei moderne instituții particulare de învățământ superior și cercetare științifică, unde învață peste 20.000 de studenți, sub conducerea unui corp profesoral de înalt prestigiu științific și didactic, în condițiile unei baze materiale ultramoderne. Ca semn de

înaltă prețuire față de opera sa cinematografică, bine cunoscută în România, distinsului actor american Larry Hagman i-a fost înmânată Diploma de excelență și de profesor onorific al Universității „Spiru Haret”, decernată în unanimitate de Senatul universitar. Oaspețele a mulțumit, plin de emoție, pentru onoarea ce i se face, prin decernarea acestei diplome, și a declarat că intenționează, atât el, cât și soția sa, specializată în probleme de Marketing, să prezinte, pe viitor, o succesiune de prelegeri în fața studenților prestigioasei Universități „Spiru Haret”.

Întâlnirea cu studenții din marele amfiteatră a fost deschisă de prof. dr. Ion Popescu, prorector al Universității „Spiru Haret”. Adresându-se tuturor celor prezentați la preziu, în loja de onoare și în rândurile din marele amfiteatră, vorbitoarul a subliniat că Fundația „România de Mâine” și Universitatea „Spiru Haret” sunt onorate să primească, în acest cadru de solemnitate universitară, oaspeți de seamă, bine cunoscuți în România și în lume, precum actorul american Larry Hagman, împreună cu ceilalți invitați care-l însotesc. Urându-le distinsilor oaspeți „Bun venit la Universitatea „Spiru Haret”, lăcaș realizat prin strădania dascălilor și fidelizeitatea studenților noștri”, vorbitoarul a făcut cunoscut celor de față că Senatul universitar, apreciind performanțele artistice ale lui Larry Hagman, a hotărât în unanimitate să-i confere Diploma de excelență și de profesor onorific al Universității „Spiru Haret”. În aplauzele studenților, actorul american s-a ridicat în picioare și, cu Diploma de excelență arătată publicului, i-a salutat respectuos pe toți cei de față. Calitatea de profesor onorific a sport și mai mult interesul studenților pentru discuția cu Larry Hagman, programată pentru minutele următoare.

Printul Paul de România a prezentat unele dintre inițiativele culturale și universitare ale Fundației pe care o conduce și care-i poartă numele: amenajarea unor construcții pentru învățământ, cabinete școlare de informatică, conectate la Internet, acordarea de premii și burse unor elevi și studenți români etc. Cu acest prilej, Printul Paul de România a declarat că intenționează să ofere un număr de burse și pentru studenții Universității „Spiru Haret”.

Altețea Sa s-a referit apoi la faptul că vizita în țara noastră a lui Larry Hagman constituie o bună ocazie de a contribui la îmbunătățirea imaginii României în lume: „Va fi o imagine deosebit de puternică în momentul în care, un star internațional de talie lui Larry Hagman va vorbi în fața televiziunilor internaționale despre surpriza pe care a avut-o cunoscând frumusețea României, cu potențialul ei turistic remarcabil și mai ales cu posibilitățile practice infinite de a face filmări aici. Reputația lui în

lumea filmului este dublată de reputația de a fi un om de onoare pentru care munca susținută a fost întotdeauna un mod de viață”.

A fost apoi invitată să ia cuvântul Printesa Lia, „suflul Fundației Printul Paul pentru România”, după cum a fost prezentată, în aplauzele celor de față. Altețea Sa a vorbit pe larg despre marii actori de origine română ai Hollywood-ului, precum Dustin Hoffman, Lauren Bacall, Johny Weissmuller, Edward G. Robinson, George Raft și Linda Gray (populara Sue Ellen din serialul „Dallas”) și despre dreptul și bucuria românilor de a se mândri cu ei, ca și cu alții reprezentanți din diasporă, ca ambasadori, peste generații, ai spiritului românesc, ai talentului nativ al poporului român. Lobby-ul lor pentru România poate fi deosebit de util.

Întămpinat cu vii aplauze, a venit la tribună actorul Larry Hagman; jovial, dar și emoționat, a mulțumit mai întâi pentru invitația de a veni în mijlocul studenților Universității „Spiru Haret”, a mulțumit de asemenea pentru calitatea recent primită de profesor onorific, după care și-a exprimat bucuria de a vizita România, despre care înainte stia foarte puțin, dar acum duce cu sine amintiri de neuitat. Răspunzând întrebărilor venite din sală, din partea studenților, a vorbit despre activitatea sa actoricească, despre atmosfera de lucru de la Hollywood, despre debutul și cele mai recente realizări ale sale din cinematografie, întră care serialul „Dallas” s-a aflat, firesc, în centrul atenției. Membri „de familie” din acest serial au fost înfațiați rând pe rând, cu caracteristicile lor umane și artistice, cu evoluția lor până astăzi. La unele întrebări, răspunsul venea pe larg, altora li se răspundeau cu o glumă de bună calitate, care facea deliciul celor prezentați, actorul Larry Hagman dovedindu-se remarcabil nu numai pe platoul de filmare, dar și aici, la această tribună universitară, unde erudiția poate fi uneori „fentată” și printr-o grimașă, iar răspunsul urgent poate fi amânat... pentru altădată. Dar, totuși, nu într-un timp nedefinit, pentru că, iată, după ce a vizitat munții României, de care a fost deosebit de incantat, Larry Hagman dorește să meargă și pe litoralul românesc, ocazie cu care vrea să conferențieze în fața studenților celor două facultăți pe care Universitatea „Spiru Haret” le are la Constanța.

Grăbit, ca de obicei în filmele sale, Larry Hagman a părăsit sala, parcă spre-a-și elaboră și mai temeinic numeroasele sale proiecte de viitor.

A fost apoi proiectat, în fața studenților, un film consacrat activității artistice a popularului actor american.

Mihai IORDĂNESCU

Vineri, 22 octombrie 1999, în Amfiteatrul mare al Universității „Spiru Haret”